

Sprakeloos

Sprakeloos

Dorien Mombaerts

eerste deel van de Sensi-trilogie

2020

Beefcake Publishing

1.

Anna is in een opperbeste stemming wanneer we mijn straat uit fietsen. Met één hand aan het stuur en een grote glimlach op haar gezicht is ze druk bezig op haar smartphone, haar ogen flitsen razendsnel van het schermje naar de weg en weer terug.

Ondertussen wacht ik in stilte af en probeer de kraag van mijn jasje wat verder omhoog te zetten om de gure ochtendwind, die gretig met onze losse haren speelt, tegen te houden.

Matthew fietst een eindje voorop door de stilaan ontwakende buurt. Met muziek in zijn oren en de kap van zijn hoodie over zijn hoofd getrokken doet hij zijn uiterste best om duidelijk te maken dat hij helemaal niet bij ons hoort. Zijn vrienden zouden maar eens moeten denken dat hij met zijn zusje mee naar school fietst. Of nog erger, met mij. De populaire jongen en broer van mijn beste vriendin – die op haar beurt zeker niet onder moet doen voor hem – doet meestal alsof ik lucht ben en negeert me al jaren, ook al fiets ik bijna dagelijks met hen mee naar school. Kwestie van imago, vermoed ik, of vanwege het feit dat er met mij nu eenmaal niet veel te praten valt.

‘Alles goed thuis, Ella?’ begint Anna vrolijk nadat haar telefoon in haar jaszak verdwenen is en ze haar aandacht nu op mij richt.

Het is al jaren diezelfde vraag die onze dagelijkse routine in gang zet. Het is het grote houvast in mijn stille wereld. Als antwoord haal ik, zoals steeds, mijn schouders op om aan te geven

dat alles zijn normale gangetje gaat en kaats met een klein hoofdgebaar de vraag terug naar haar.

Anna is haar fantastische zelf en steekt na dit subtiele startschot van wal met alles wat ze nog te vertellen heeft. Die meid is een roddelkrant op zich en elke keer heeft ze wel iets nieuws. De hele weg naar school is dan ook gevuld met sappige verhalen die Anna in geuren en kleuren, en met bijhorende handbewegingen, uit de doeken doet terwijl ik bevestigend knik. Ik vind het prima zo. Anna kan geweldig vertellen, de roddels over anderen klinken steeds zo hilarisch uit haar mond.

‘Heb je het gehoord van Mia en Dean? Hij zou haar gisteren gedumpt hebben, voor Jennifer! Ik snap echt niet wat hem bezielt, die meid is toch veel lelijker dan Mia. Tessa stuurde me dat Mia zich niet zomaar liet doen en ze Dean de huid vol gescholden heeft. Wie weet hoelang dat al bezig was tussen die twee? Ik ben benieuwd wat het gaat geven als Mia hen tegen het lijf loopt vandaag!’ rondt Anna haar roddelrondje af wanneer het schoolgebouw in zicht komt.

Ondanks dat ik er, zoals steeds, voor probeer te zorgen dat we wat trager fietsen, komen we toch weer veel te vroeg op onze bestemming aan. We rijden rechtstreeks naar de pas vernieuwde fietsenstalling aan de linkerkant van het gebouw.

Net voor we de halfopen stalling binnen gaan, valt mijn oog op een zwarte bestelwagen die opvallend traag voorbijrijdt. De getinte ruiten zorgen ervoor dat de passagiers anoniem blijven. Het voertuig rijdt langzaam verder, maar stopt niet om iemand af te zetten.

Ik kijk naar Anna, maar zij heeft duidelijk geen oog voor de bestelwagen en zwaait al naar een groepje meiden wat verderop. Ze roept naar een van hen en stalt snel haar fiets om zich vervolgens bij de elite van de school te voegen en haar verhalen daar

opnieuw met evenveel enthousiasme en inleving te vertellen of anderen aan te vullen. Van hen krijgt ze natuurlijk wel de verwachte reacties. Al snel weerklinkt er luid meidengelach en kijken enkele jongensogen geïnteresseerd in hun richting. Anna staat altijd in het middelpunt van de belangstelling.

Ik blijf treuzelend achter tot de bel gaat. Terwijl ik doe alsof het slot van mijn fiets weer eens niet mee wil werken, kijk ik het schoolplein rond naar de groepjes die her en der verspreid staan. Opscheppen over je kledingmaat, make-up en je zoveelste lief, het is allemaal niet aan mij besteed.

Een paar laatstejaars komen luidruchtig lachend de fietsenstalling binnen. Wanneer ik merk dat onder hen ook de populairste jongens van de school arriveren, krijg ik het helemaal benauwd. Ik draai me nerveus met mijn rug naar hen toe en doe alsof ik iets in mijn rugzak zoek terwijl ik mijn haar als een gordijn langs de zijkant van mijn gezicht laat vallen, hopend dat ze geen aandacht aan mij besteden en snel weggaan.

Nog voor ze hun fietsen goed en wel gestald hebben, gaat de bel. Gelukkig, dan nog liever de bel! Ik gooi mijn rugzak snel over mijn schouder en zonder me naar hen om te draaien wandel ik, met mijn ogen op de grond gericht als een geldzoeker, naar de ingang van het gebouw om achteraan bij de laatste leerlingen aan te sluiten.

Bij het binnengaan van het volle klaslokaal zie ik Anna aan een van de tafeltjes naar me zwaaien. Als ze ziet dat ze mijn aandacht heeft, wijst ze lachend naar de lege plaats naast haar, waarna ze zich weer omdraait op haar stoel en vlijtig verder kletst met haar al even praatgrage achterbuur.

Dankbaar plof ik naast haar aan de bank. Anna houdt altijd wel een plaatsje voor me vrij.

Met mijn blik op het voorste gedeelte van de klas gericht, luister ik naar het gesprek tussen Anna en haar Barbie-in-wor- ding achterbuur over kapsels, haar nieuwe schoenen en de ver- schrikkelijke pijnen die Barbie-in-spe moet doorstaan om er op te kunnen lopen. Dit is helemaal Anna's ding. Ik vraag me soms af of ze niet uit medelijden met mij blijft omgaan, want ik kan nooit met haar over zulke dingen praten. Bovendien heb ik nog nooit mijn haar gemarteld met een krultang, make-up op mijn ge- zicht gesmeerd of mijn tenen gepijnigd door op hakken te lopen.

Een van de jongens die rond de voorste tafels samengetroeft staan, kijkt overduidelijk naar Anna's rug terwijl hij verder praat tegen zijn vrienden. Hij kan zijn ogen niet van haar afhouden.

Ik volg zijn blik en kijk even opzij naar haar mooie, volumi- neuze blonde haar dat – zelfs na de felle windvlagen van vanoch- tend – steeds perfect krullend op haar slanke rug lijkt te vallen, maar ik voel me niet geneigd haar op de hoogte te brengen van haar aanbidder, volgens mij is ze zich maar al te goed bewust van de aandacht.

Wanneer de blik van Anna's aanbidder heel kort de mijne kruist, sla ik snel mijn ogen neer en kijk plots zeer geïnteresseerd naar de uiteindes van mijn eigen bruine lokken. Veel gespleten puntjes... Ik hoor de jongens lachen, maar durf niet meer op te kijken.

‘Heb je het gelezen van die oude vrouw die spoorloos verdwenen is in Portland?’ hoor ik Ryan nogal luid tegen Chelsey zeggen.

Ik spits mijn oren en verplaats mijn aandacht van mijn haar- punten naar mijn nagels om niet op te moeten kijken.

‘Het kan toch niet dat ze nog steeds geen aanwijzingen heb- ben. Dat mens was slecht te been, ging niet meer alleen het huis uit en plots lijkt ze van de aardbodem verdwenen.’

Ik hoor hoe hij de krant voor haar op de tafel legt. Mijn ma zei gisteren net hetzelfde. Ze moet vaak naar Portland voor haar werk en had al over de onrustwekkende verdwijning gehoord nog voor het in de krant stond.

‘Wie wil er nu zo’n oud vrouwtje iets aandoen?’ vraagt Chelsey.

‘Misschien is ze rijk en zijn ze op haar geld uit?’

Het wordt rumoeriger in de klas nu andere leerlingen zich in het gesprek mengen. Ook Anna en Miss Barbie veranderen van onderwerp.

‘Ze is al drie dagen vermist en nu pas komen ze met een opsporingsbericht. Voor oude mensen doen ze duidelijk minder moeite, ocharme dat vrouwtje. Toen die jongen uit Ridgefield verdween, kwam het al na enkele uren in het nieuws,’ doet Anna haar duit in het zakje.

‘Zou het om dezelfde dader gaan? Waarschijnlijk is het een seriemoordenaar,’ zorgt Ryan voor het nodige drama.

Het geroezemoes zwelt aan nu iedereen door elkaar begint te praten.

Ik herinner me het opsporingsbericht waar Anna het over heeft. Van de jonge twintiger is nog steeds niets teruggevonden. Volgens sommigen zou hij bovendien niet de eerste zijn die verdween.

Wanneer meneer Wills het lokaal binnenkomt, duurt het een tijdje voor de tengere docent met de nogal zachte, niet zo mannelijke stem iedereen stil krijgt. Uiteindelijk verandert de sfeer dan toch in de bekende saaie stemming en gaat de les van start.

Met één oor luister ik naar wat meneer Wills vertelt. De leerstof is vaak wel doenbaar, maar nooit kunnen antwoorden of zelf een vraag kunnen stellen, maakt alles heel saai. Leerkrachten

spreken me door mijn stemprobleem ook nooit aan. Vaak lijkt het zelfs alsof ik lucht ben. Toch haal ik goede punten en heb ik een hoog cijfergemiddelde. Niet dankzij de lessen die gegeven worden, maar omdat ik alles wat ik lees gemakkelijk kan onthouden. Vaak hoef ik mijn cursussen maar één keer te bekijken en zit de leerstof al in mijn hoofd.

Net zoals anders gaat de les van meneer Wills ook vandaag maar traag vooruit. Veel van mijn klasgenoten lijken moeite te hebben met de oefeningen waardoor hij de theorie over het berekenen van integralen eindeloos herhaalt.

Naast mij volgt Anna aandachtig mee met de uitleg. Haar aanbieder kijkt nog enkele keren in onze richting, maar zichzelf besteedt er geen aandacht aan.

Ik staar dan maar naar het zwarte snorretje van de lange, magere docent, dat de hele tijd op en neer wipt en volgens mij toch echt moet kriebelen.

Uiteindelijk gaan mijn herinneringen met me op de loop en zie ik mezelf als energiek negenjarig kind: honderduit pratend, zingend en spelend met vrienden. Eric, een jongen uit mijn klas, komt op de speelplaats op me af. Hij treitert me door te zeggen dat ik verliefd ben op Darren. Nadat ik meerdere keren beveel dat hij ermee moet stoppen, maar hij me straal negeert en gewoon verder doet, kook ik van woede. Als kind kon ik best een driftkop zijn, en dat wist Erik. In mijn woede-uitbarsting wil ik hem toeroepen dat hij een grote idioot is; mijn lippen bewegen wel, maar er klinkt geen geluid uit mijn mond. Meteen herpak ik me en roep hem al toe dat hij een stomkop is. Nu komt de boodschap wel luid en duidelijk aan. Pas later besepte ik dat dit het moment was dat het allemaal begon.

Een volgende herinnering komt mijn hoofd binnengeslopen. Een ruzie met mijn moeder over een slechte toets, waarbij ik een

hele zin niet uit mijn mond krijg. Mijn ouders kijken me stomverbaasd aan.

Verschillende korte flitsen volgen. In elke herinnering wordt het steeds erger en telkens wanneer ik een hevige emotie meemaak, verdwijnt mijn stem. Woede, angst, blijdschap en verdriet, het blokkeert me allemaal. Ik kan nog amper een woord uitspreken.

Het laatste jaar van de lagere school: enkele jongens die stoer willen doen. Er worden verwijten naar me geroepen die me in elkaar doen krimpen.

‘Anna!’ roep ik wanneer mijn enige vriendin de jongens te lijf gaat en er een vechtpartij uitbreekt. Het laatste woord dat ik ooit gesproken heb.

Sindsdien werd ik van de ene dokter naar de andere gesleept. Elk ziekenhuis van het land heb ik van binnenuit gezien en honderden onderzoeken zijn de revue gepasseerd, maar allemaal zonder resultaat. ‘Emotionele blokkade’ was het uiteindelijke verdict. Een verbale blokkade ontstaan door slechte ervaringen, door trauma’s gebroken. Volgens specialisten zouden positieve gebeurtenissen ervoor kunnen zorgen dat ik mijn woorden terugvind, dus volgen vele jaren van wekelijkse groepstherapie met andere getraumatiseerde leeftijdsgenoten elkaar op. Verschrikkelijk! Het haalt toch niets uit, maar als het helpt om mijn ouders gerust te stellen, blijf ik maar gaan.

De luide bel die het einde van de les aankondigt, haalt me weer naar de realiteit. Ik kijk nog wat verward naar Anna die naast me de laatste notities neemt en haar spullen begint op te ruimen. Nog één jaar en dan? Iedereen zal zijn eigen weg gaan en zijn dromen nastreven. In tegenstelling tot Anna, die al jaren weet dat ze rechten wil studeren, heb ik nog geen toekomstplannen. Er zijn nu eenmaal niet veel interessante beroepen waarbij

je je stem niet nodig hebt. Eigenlijk heb ik me nog niet in mijn mogelijkheden verdiept, uit angst voor de zoveelste teleurstelling. Eerst maar eens nog zo'n verschrikkelijk schooljaar proberen te overleven. Zullen Anna en ik daarna nog contact houden? Anna is zo sociaal en heeft overal waar ze komt wel mensen om zich heen. Misschien zal ze me snel vergeten zijn wanneer we elkaar niet meer dagelijks zien. Maar ze is ook hondstrouw, ze is de enige die ik nog heb.

‘Snap jij iets van die oefeningen? Ik begrijp er echt geen sikkepit van,’ klaagt mijn enige vriendin terwijl we de gang doorkruisen naar de volgende les. ‘Jij bent goed in al die dingen, Ella, je moet me echt helpen deze taak af te maken. Die moet morgen al binnen en ik snap er nog steeds niets van. Mijn ouders vermoorden me als ik deze verpest.’ Ze kijkt me smekend aan. Ze is echt helemaal mijn tegenpool.

Ik moet erom lachen en maak haar met een klein handgebaar duidelijk dat we het tijdens de middagpauze wel kunnen bekijken. Bovendien heb ik mijn huiswerk steeds uitgesteld, dus is dit het ideale moment om eraan te werken en tegelijk een goed excuus om me tijdens de pauze niet tussen de grote zwerm leerlingen te moeten begeven.

‘Dank je,’ klinkt het opgelucht en ze haakt haar arm in de mijne.

Verderop in de gangen is het een drukte van jewelste. Iedereen is op weg naar het lokaal voor zijn volgende lesuur. Vrienden komen elkaar tegen en slaan snel een praatje, anderen zijn gehaast om op tijd in hun les te raken.

Anna bezit een uitstraling die anderen vanzelf opzij doet gaan, ik daarentegen heb die kracht absoluut niet en lijk voor anderen eerder onzichtbaar. Verschillende keren stoot er iemand

tegen me aan, waarbij ik telkens de neiging krijg om wat ineen te krimpen. Ik probeer dan ook zo goed mogelijk achter mijn persoonlijke mensen-opzijdrijvende-schild te blijven.

Op weg naar de kantine zet Anna haar verhaal over de knappe jongen op wie ze een oogje heeft verder. ‘Vind jij hem ook zo ongelofelijk?’ vraagt ze dromerig met haar blik vastgepind op een punt iets verderop.

Ik volg de richting van haar blik en zie de jongen die ze bedoelt nonchalant tegen de muur aanleunen. Ik herken hem als een van Matthews vrienden. Hij staat geamuseerd te praten met twee andere jongens, maar die lijken wel te verbleken in zijn aanwezigheid.

Als Anna daarna haar dromerige blik van hem losrukt en naar mij kijkt, is het duidelijk dat ze ook een antwoord op haar vraag wil.

Ik voel het bloed razendsnel naar mijn wangen stromen, die waarschijnlijk een tomaatrode kleur krijgen. De jongen in kwestie is lang, sportief, heeft zwart haar en een heel aantrekkelijk gezicht met mooie blauwgrijze ogen. Hij zou zo voor een fotomodel kunnen doorgaan. Natuurlijk vind ik hem ook knap! Net zoals alle andere meiden op school. Maar in tegenstelling tot hen, weet ik maar al te goed dat ik geen enkele kans maak. Waarom vraagt Anna in hemelsnaam aan mij of ik hem knap vind, als ze hem zelf wil? Misschien wil ze bevestiging? Ik ga er dan maar van uit dat ze aangemoedigd wil worden.

Hij ziet er dik oké uit, zeker de moeite om mee gezien te worden, probeer ik haar duidelijk te maken en ik geef haar een zacht speels duwtje in zijn richting.

Ze kijkt me verbaasd aan. ‘Dat durf ik niet,’ piept ze.

Daar geloof ik niets van, het is heel on-Anna-achtig om geen aandacht op te eisen. Als grapje duw ik nog eens zachtjes met één vinger tegen haar en voeg er een dikke knipoo aan toe.

‘Je hebt gelijk, ik moet mijn kans wagen voor iemand anders ermee gaat lopen,’ pept ze zichzelf op. ‘Ik kom er zo aan. Hou jij alvast een plaatsje voor ons?’ verontschuldigt ze zich, terwijl ze uiterst zorgvuldig haar haren in model legt in de weerspiegeling van het venster. Ik glimlach haar bemoedigend toe. Anna is een echte avonturier die geen missie uit de weg gaat en als een ware krijger meteen tot actie overgaat.

Terwijl zij op haar doelwit afstapt, zoek ik een plaatsje in de overvolle kantine. Zoals altijd de achterste tafel, het verst van de ingang verwijderd. Ik zie mijn vriendin bij ‘het toekomstige fotomodel’ staan. Ze passen bij elkaar, zij mag ook wel gezien worden en is zeker niet op haar mondje gevallen. Maar dan zorgen de binnenkomende leerlingen ervoor dat ik hen niet meer kan zien.

Mijn blik blijft hangen op een groepje enkele tafels verderop, die zitten in mijn jaar. Er lopen koude rillingen over mijn rug als ik naar hen kijk. Al vanaf het begin van de middelbare school geven zij me het gevoel dat ik van een andere planeet kom. Het gevoel dat niemand in de hele wereld mij in de buurt wou, alsof ik een of andere besmettelijke ziekte had, knaagt nog steeds. Ondertussen negeren ze me gewoon, maar de neerbuigende blikken die ze me soms toewerpen steken al even scherp als de woorden en daden van vroeger. Gelukkig zijn ze te druk bezig met elkaar om aandacht aan mij te besteden. Nog een paar dagen en dan begint eindelijk de langverwachte zomervakantie, een periode waar ik het hele schooljaar naar aftel. Na dit jaar nog een te gaan en dan ben ik eindelijk uit deze nachtmerrie verlost. Maar zal het wel zoveel beter zijn buiten de schoolmuren? Andere mensen

zullen de plaats van de ergerlijke jongeren innemen. Anderen zullen kijken, wijzen en fluisteren. Alsof mijn spraakprobleem ervoor zorgt dat ik hen niet kan zien of horen.

Ik kijk naar de plek waar ik Anna voor het laatst zag. Ze komt al mijn richting uit met een grote glimlach op haar gezicht. Ik voel hoe mijn genegenheid voor haar de koude rillingen wegneemt. Nog één jaar, en dan? Misschien zullen onze wegen scheiden, maar ik zal er alles aan doen om mijn vriendschap met Anna in stand te houden. Zij is de enige persoon die ik zeker niet kwijt wil.

De perfecte lach op haar gezicht werkt aanstekelijk en voor ik het beseft zit ik ook te glimlachen. Ze ploft vrolijk naast me neer en ik zie haar ogen fonkelen. ‘Hij is echt geweldig!’ zegt ze stralend, en ze moet moeite doen om het niet door de hele zaal te roepen. ‘Van dichtbij is hij nog zoveel knapper dan ik al dacht en hij is zo vriendelijk en aandachtig,’ zwijmelt ze. ‘En hij wil met me uit,’ volgt er opgewonden piepend.

‘Wauw’ lip ik haar oprecht onder de indruk toe. Ik hoef mijn enthousiasme voor haar niet te veinzen en geef haar lachend een kneepje in haar arm.

‘Ik ben nu al zenuwachtig! Dank je Ella, zonder jou was ik nooit op hem afgestapt, dank je, dank je, dank je.’

Het is geweldig haar zo gelukkig te zien, zelfs al weet ik maar al te goed dat ik daar geen enkele inbreng in heb, want zonder mij zou ze de poging ook wel gewaagd hebben. Het is haar manier om me een goed gevoel te geven. Dus de lof die ze mij nu toedraagt, leg ik meteen naast me neer. Toch ben ik oprecht blij voor haar en het beseft dat de kans onbestaand is dat ik dat gevoel ooit zal ervaren, duw ik zo ver mogelijk weg. Vorig jaar leek Noah oprecht interesse in me te hebben. In de lagere school –

toen er nog niets met me aan de hand was – waren we goede vrienden, dus na weken van afwachtend reageren, durfde ik er toch in te geloven. Tot ik ontdekte dat het een grap onder vrienden was. Het brak me en deed me voor de zoveelste keer beseffen dat ik nooit een vriendje zou hebben. Maar ik sta niet toe dat dit Anna's mooie moment overstemt.

Van het samen huiswerk maken tijdens de pauze komt niet veel in huis. Anna dagdroomt en praat maar verder over haar date, ze kan haar aandacht er geen seconde bij houden. Ik vind het geweldig haar zo bezig te horen en maak dan maar het huiswerk van ons beiden.

De les geschiedenis in de namiddag is helaas weer allesbehalve boeiend. Iedere minuut zie ik op de klok voorbijtikken. Af en toe kijk ik opzij naar Anna die dromerig en nog steeds met een glimlach op haar gezicht voor zich uit zit te staren en volgens mij niet eens beseft waar we ons bevinden. Ik moet een lach onderdrukken en richt mijn aandacht dan maar weer op de klok.

Na wat een eeuwigheid lijkt, klinkt dan eindelijk die verlossende schoolbel. Ik haast me met mijn fiets de schoolpoort uit, nog voor de eerste groepjes aan de stalling arriveren. Anna zit in het cheerteam en heeft training voor de wedstrijd van vrijdag, dus vertrek ik alleen.

Al fietsend haal ik mijn oortjes uit mijn zak, steek ze in en duw op de shuffle-knop. De tonen van mijn favoriete liedjes knallen in mijn oren. Als ik kon, zou ik waarschijnlijk aan het meezingen zijn zonder dat ik het doorhad.

Zoals altijd wanneer ik alleen terugfiets, rijd ik niet rechtstreeks naar huis. Daar is toch niemand. Ma en pa werken dagelijks tot zes uur en vaak zijn ze pas veel later thuis, overwerk.

Zelfs wanneer ze thuis zijn, zijn ze met hun werk bezig en beseffen meestal niet dat ik in de buurt ben.

Ik maak een omweg naar mijn favoriete plek: een pleintje helemaal aan de rand van de stad, waar de Lewis River de scheiding vormt tussen de bewoonde wereld en de ongerepte natuur. Het plein is een grasveldje met enkele bomen waarvan de grens afgebakend wordt door een haag van een dikke meter hoog. In het midden staat een speeltuig met een glijbaan en een klimnet. Een beetje verderop staan enkele hobbelfiguren op een veer. Een schommel maakt het plaatje bijna compleet, zo'n exemplaar waar je met twee naast elkaar kan schommelen.

De kers op de taart is het doolhof dat op de uithoek van het plein gemaakt is. Vanuit de haag die als omheining dient, rijzen de muren van het groene labyrint tot twee meter hoog en banen ze zich een weg als de stukken van een puzzel over het achterste gedeelte van het plein. Ik ken de juiste weg met mijn ogen dicht. In mijn kinderjaren heb ik dat doolhof duizenden keren doorgelopen. In wat mijn vorige leven lijkt, was het mijn favoriete spelletje samen met Anna.

Alle speeltuigen zijn ondertussen oud en versleten, maar ondanks dat de haag nooit bijgewerkt wordt, ziet deze er – afgezien van een grote dorre plek hier en daar – nog dicht en groen uit.

Er komt hier zelden iemand langs. Vroeger was dat wel anders, maar sinds ze in het centrum een groter plein met veel modernere speeltuigen en een indoorspeelhal gebouwd hebben, gaat iedereen daarheen. Ik zit er niet mee, de drukte van de spelende kinderen mis ik absoluut niet. Ik voel me nog steeds aangetrokken tot deze plek en hang hier regelmatig rond.

Met mijn ogen gesloten en het boek dat ik aan het lezen ben dichtgeslagen in mijn hand, zwaai ik rustig enkele centimeters

heen en weer op een van de piepende schommels, genietend van de zon op mijn gezicht en met heimwee terugdenkend aan de leuke momenten die ik hier jaren geleden beleefd heb. Toen was mijn leven nog normaal.

Ik begin trager en trager te bewegen tot de schommel helemaal stilstaat en blijf dan muisstil zitten. Ik zou zweren dat ik zojuist iets gehoord heb, ben er zelfs zeker van. Mijn stem ben ik dan wel kwijt, maar mijn gehoor moet absoluut niet onderdoen voor dat van een ander. Het kwam uit het doolhof. Mijn nieuwsgierigheid wint en ik kan het niet laten te gaan kijken wat het is.

Aan de ingang van het doolhof blijf ik even staan en spits mijn oren om elk geluid op te vangen, maar ik hoor niets meer. Toch ga ik stilletjes elke mogelijke gang strategisch af. Ongeveer halfweg denk ik iets achter me te horen, maar wanneer ik me omdraai, is er niets te zien.

Er is nog maar één bocht te nemen, die leidt naar de laatste doodlopende gang. Bij elke pas begin ik meer en meer te geloven dat ik het me maar verbeeld heb, of dat het een dier was dat al lang gevluht is.

Wanneer ik de bocht omga, zie ik daar zoals verwacht... niets, enkel een doodlopend stuk gangpad omgeven door hoge, groene muren.

Op het moment dat ik me weer wil omdraaien om terug naar de uitgang te gaan, hoor ik geritsel achter me, maar voor ik kan zien wat het is, roept een zware mannenstem 'Nu!' Er stoot iets tegen me aan, zo hard en onverwacht dat ik mijn evenwicht verlies en – zonder de reflex te hebben mijn handen te strekken om mijn val af te remmen – onzacht op de grond terechtkom.

Wat gebeurt er? Verschrikt kijk ik op en zie twee grote mannen in donkerblauwe overalls en hun gezicht bedekt met een muts, zodat alleen hun ogen zichtbaar zijn.

Degene die me geraakt heeft, brengt zijn hand snel op me af. Ik breng mijn armen afwerend omhoog, maar de man pakt me bij mijn bovenarm en trekt me hardhandig overeind. Een hap naar lucht ontsnapt me. De griezels torent een stuk boven me uit en knijpt mijn arm bijna fijn. Zijn greep lijkt wel een bankschroef die mijn bovenarm in twee gaat breken.

In paniek wil ik roepen, maar er komt natuurlijk geen geluid uit mijn keel. Toch legt de spierbundel meteen zijn andere hand op mijn mond. Hij denkt zeker dat ik om hulp ga gillen. Wat zou ik nu graag mijn keel schor willen schreeuwen, net zo lang tot ik dagen hees zou rondlopen en schurende keelpijn zou hebben.

Terwijl de tweede man met een zak op me afkomt, probeer ik me wild los te trekken, maar ik kan niets beginnen. Mijn belager lijkt wel van steen en is onplooibaar. Hij begint me richting zijn kompaan met de zak te sleuren.

Overlevingsinstincten nemen het over en ik bijt zo hard ik kan in de hand van mijn overmeesteraar. Ik voel hoe mijn tanden zijn huid indeuken en klem mijn kaken zo hard ik kan op elkaar rond de grote, woeste hand. Of het uit pijn of van het schrikken is, weet ik niet, maar mijn aanvaller lost een fractie vloekend zijn greep en ik maak van die seconde gebruik om uit zijn grijpwijsde te ontsnappen.

Maar zijn collega is te kortbij en blokkeert het smalle pad naar buiten. Hij is een pak kleiner en fragieler dan de andere man en is even in de war door de chaos.

Voor hij kan reageren, loop ik met mijn elleboog naar voren op hem af, ram die met mijn hele gewicht in zijn buik en sla dan zo hard mogelijk in zijn gezicht. Veel schade zal ik niet kunnen aanrichten, maar mijn aanvaller stoot toch een pijnlijk gekreun uit, krimpt even in elkaar en grijpt naar zijn gezicht, waardoor ik langs hem door kan glippen.

Ik heb geen idee waar dat vandaan kwam, waarschijnlijk eens in een film gezien. In ieder geval ben ik mijn onderbewuste zeer dankbaar.

‘Grijp haar, idioot!’ brult de grootste van de twee met donderende stem achter me.

Ik durf niet achterom te kijken en ren zo hard ik kan. Gelukkig ken ik de weg, waardoor ik me niet moet inhouden. Mijn ademhaling is snel en paniekerig en mijn hart bonst als een bezetene wanneer ik de laatste meters van het doolhof uitsprint en in een rechte lijn op mijn fiets afsteven.

Ik ben al halfweg het pleintje wanneer de twee aanvallers het doolhof uitkomen, me zien en de achtervolging weer inzetten.

Bijna aan mijn fiets trekt een beweging aan de overkant van de straat mijn aandacht. Ik zie de schuifdeur van een zwart minibusje openschuiven – dezelfde bestelwagen als vanmorgen aan school.

Er komt een man in een identiek uniform als de twee anderen uit tevoorschijn. Hij heeft iets in zijn hand en zijn blik is strak op mij gericht. Hij zet enkele grote passen in mijn richting.

Ik verstijf en kan hem een seconde lang alleen maar verward aanstaren. Oh mijn God, volgens mij heeft hij een pistool in zijn hand! Maar voor ik beter kan kijken, neemt mijn verstand het weer over en zet ik het op een lopen richting de enige uitweg die ik nog zie.

Ik loop naar de zijkant van het plein, waar de haag de scheiding vormt met een aftakking van de rivier en klauter over de heuphoge haag – waarbij ik mijn huid openhaal aan scherpe takjes en doornen. Ik val op de verwilderde grasberm en klauter meteen overeind. De berm is hier een tweetal meter breed en enkele meters onder me stroomt de rivier woest voorbij.

Mijn achtervolgers zijn dichtbij en ik zet het op een lopen in de enige richting die mogelijk is, vlak langs de haag. De richel wordt steeds smaller en smaller en volgt de loop van de rivier.

Ondertussen ben ik op de plaats waar de hoge, dikke hagen van het doolhof de muur van het plein vormen, ik kan niet meer terug. Zo dicht mogelijk tegen de groene muur gedrukt probeer ik verder te gaan, maar het is hier onmogelijk om met twee voeten naast elkaar te lopen en ik moet voet per voet opschuiven. Toch blijf ik zwaar hijgend doorgaan.

De grootste van de mannen in het donkerblauw is heel dichtbij. Ze schreeuwen tegen elkaar, maar door mijn luide ademhaling en het gebulder van de woeste rivier versta ik niet wat ze zeggen.

Mijn angst zorgt ervoor dat ik constant achterom kijk terwijl ik snikkend blijf doorschuiven. Ik moet sneller gaan! Het kolkende water onder me maakt me duizelig.

Plotseling voel ik de aarde onder mijn voet afbrokkelen. Ik kan me nergens aan vastpakken en val langs de steile wand verschillende meters naar beneden. Met een harde smak beland ik op een met scherpe stenen bezaaid strookje oever, net naast het kolkende water. Een diepe pijnscheut schiet door mijn hele lijf en zindert nog na. Mijn lichaam voelt als verlamd, zwarte vlekken dansen voor mijn ogen en even ben ik niet in staat te bewegen.

Na enkele keren ademhalen lijken al mijn ledematen weer te ontwaken. De stenen prikken pijnlijk in mijn rug. Ik wil snel opstaan, maar wanneer ik met mijn linkerarm steun op de grond wil vinden, schiet er een verschrikkelijke pijnscheut door mijn schouder. Mijn arm begeeft het onder het gewicht en ik val neer. Mijn oren suizen van de pijn, rode en zwarte vlekjes dansen voor

mijn ogen en er lijkt geen lucht meer in mijn longen te passen. Kort sluit ik mijn ogen en probeer me op mijn ademhaling te concentreren om weer rustig te worden, maar dat helpt niet. Ik moet hier weg!

Ik hoor de mannen nog steeds naar elkaar roepen. Een van hen kijkt over de rand van de afgrond en heeft me gezien. Hij slaat zijn been al over de rand en is van plan naar beneden te komen. De andere twee gemutste hoofden verschijnen nu ook.

Zonder mijn linkerarm te gebruiken en met mijn kaken strak op elkaar om de pijn te verbijten, lukt het me rechtop te komen. Het voelt alsof iemand constant met een hamer op mijn schouder slaat en deze in twee splijt, maar ik heb geen tijd om me aan de pijn over te geven. Ik moet hier weg! Aan de overkant van de rivier – zo'n achttal meter verderop – is een groot dichtbegroeid bos. Daar tussen de varens en struiken kan ik me verstoppen.

De sterke stroming tussen de twee oevers slaat het water hard tegen uitstekende stukken rots. Een verdwaald stuk hout slaat met een enorme snelheid tegen een rotspunt en verdwijnt dan onder water. Maar ik heb geen keus, wachten tot mijn achtervolgers me te pakken krijgen, voelt absoluut niet als een optie. Er is maar één uitweg.

Als ik dichterbij het kolkende water ga staan, merk ik dat het niet zo heel diep is, maar de stroming is wel erg wild. Er pieken enkele grote rotsblokken boven het water uit en enkele andere liggen net onder het wateroppervlak. De eerste stenen die boven het water uitsteken zijn redelijk breed en niet zo moeilijk te bereiken.

De eerste sprong gaat vlot. Om de pijn te temperen, houd ik mijn arm stevig tegen me aangedrukt. Zo snel ik durf, waag ik me van steen tot steen.

Mijn achtervolger heeft nog maar net zijn voet op de grond gezet.

De volgende stenen liggen verder uit elkaar. Het oppervlak waar ik op moet landen is maar net iets groter dan mijn voet. Bijtend op mijn onderlip concentreer ik me tot het uiterste en spring. Mijn voet komt goed neer, ik wankel een beetje maar blijf wel staan. Bij elke sprong schiet er een pijnscheut door mijn schouder, maar ik probeer er geen aandacht aan te besteden uit schrik mijn evenwicht te verliezen.

Nog een tweetal sprongen te gaan. Een vleugje euforie overspoelt me als ik beseft dat mijn voet de volgende steen goed raakt, maar de glibberige laag zorgt ervoor dat mijn voet geen houvast vindt en ik verlies mijn evenwicht. In een oogwenk en met een harde plons lig ik in het kolkende, ijsskoude water.

De stroming sleurt me genadeloos mee. Het ijsskoude water beukt op me in, de lucht wordt uit mijn longen gedrukt en het voelt alsof duizenden naalden mijn lichaam aanvallen. Rondtollend in alle richtingen sla ik tegen verschillende rotsen aan. Het water trekt me volledig onder en al snel zijn mijn longen die brandend om zuurstof schreeuwen het enige waar ik me nog echt bewust van ben.

De paniek giert door mijn hele lijf. In een reflex wil ik mijn hoofd boven water krijgen, maar ik weet niet meer welke kant boven of onder is. Verwoed om me heen slaand, probeer ik lucht te vinden. Elke seconde lijken mijn longen harder uit mijn lijf te barsten.

De woeste stroming slingert me tegen een rotspunt. Door de klap verdwijnt het laatste beetje overgebleven zuurstof uit mijn longen. In doodsangst en wat aanvoelt als de laatste seconden van mijn leven, doe ik nog een laatste poging om boven water te raken.

Als bij wonder hoor ik mezelf naar adem happen. De zuurstof snijdt in mijn keel, maar voor ik de kans heb deze ademdeug af te maken, beukt het water alweer op me in waardoor ik een grote slok binnenkrijg. Al proestend en hoestend probeer ik vergeefs mijn hoofd boven te houden, maar het water kolkt zo hevig dat dit onmogelijk is. Naar adem happend word ik door de onstuimige rivier tegen een volgende rots geslingerd. Een flitsende pijn schiet door mijn hoofd wanneer deze de scherpe rand van het gesteente raakt en alles wordt zwart.